

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 36 maart 2009

DE OUDE EN DE NIEUWE WERELDBESCHAVING

Martinus

DEEL 1

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *Het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

.....

COLOFON

© 2009 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Redactie: André Stroobant (m.m.v. Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centum

P. Flintstraat 19

7412 JV Deventer

tel. (0570) 600 447 of (070) 427 14 97

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar € 17,50

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

Postbank rek.nr. 2664692

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

DE OUDE EN DE NIEUWE WERELDBESCHAVING

DEEL 1/2

Martinus

De oude wereldbeschaving

Het religieuze principe en de wereldbeschavingen

Wat is een wereldbeschaving? Een wereldbeschaving is een ontwikkelingsstadium op de weg naar het licht. Op aarde hebben verschillende wereldbeschavingen bestaan waarin de mensheid geleefd heeft. Deze wereldbeschavingen zijn allemaal gebaseerd geweest op een bepaalde levensopvatting en op een bepaalde voorstelling van het heelal, een bepaalde voorstelling van God, van goden of van de voorzienigheid. Deze opvatting werd het fundament voor de morele wetten en het gedrag binnen die beschaving. De wereldbeschavingen zijn heel verschillend geweest. Maar wat ze allemaal gemeen hadden, was dat ze op het religieuze principe gebaseerd waren. Dit principe woont in alle men-

sen als een door het instinct beheerst gevoelsprincipe. Dit principe zorgt er voor dat de mensen het vermogen hebben om in autoriteiten, profeten en wereldverlossers te geloven. Dit vermogen komt vooral voor bij mensen bij wie het intelligentievermogen nog niet tot ontwikkeling gekomen is. Het is dus heel sterk bij primitieve natuurmensen, terwijl dit vermogen ook de andere beschavingen met een godsdienst verbonden heeft. Dit vermogen bindt heel veel Aziatische volken aan het boeddhisme en aan de islam, terwijl het de mensen in het Westen aan het christendom gebonden heeft.

Waarom iedere godsdienst slechts tijdelijk kan zijn

Omdat de godsdiensten er alleen maar voor bedoeld zijn om het fundament van de beschaving te zijn voor mensen die op die bepaalde ontwikkelingstreden staan waaraan de godsdiensten aangepast zijn, kunnen ze ook alleen maar

tijdelijk zijn. De mensen blijven niet op dezelfde trede staan, maar ontwikkelen zich verder, terwijl de godsdiensten stil blijven staan. Daarom zal er binnen elke beschaving altijd een periode zijn waarin de ontwikkeling de mensen naar nieuwe ervaringen leidt en naar vragen waarop haar godsdienst geen antwoord heeft en waarop deze natuurlijk ook niet berekend was om die te moeten beantwoorden. Daardoor ontstaat er op basis van de nieuwe ervaringen of de groeiende materiële kennis een evenredig groeiende kloof tussen de godsdienst en haar mensen of aanhangers.

Het wereldverlossingsprincipe en de wereldverlosser

Wanneer in een beschaving zo'n kloof ontstaan is of zo'n toestand aangebroken is, worden de mensen in feite steeds hulpelozener. En iedere keer is zo'n neergaande beschaving vervangen door een beginnende nieuwe religieuze opvatting, die een geheel nieuwe wereldbeschaving voortbrengt. Zo'n nieuwe wereldbeschaving begint en groeit door het goddelijke principe dat we kennen als het wereldverlossingsprincipe. Dit principe zorgt ervoor dat het steeds weer mogelijk wordt voor een hoger ontwikkelde mens, die de geest, beschaving, kennis en humaniteit bezit die het volk met een neergaande beschaving nodig heeft, dat hij zich als wereldverlosser of heiland voor dat volk geboren laat worden. Door de incarnatie van zo'n wezen bij zo'n geestelijk hongerend volk zullen zijn verheven bewustzijn, humaniteit, goddelijke moraal en goddelijk gedrag, zijn kosmische kennis en leringen in de geestelijk meest hongerende en meest humane of naastenliefdevolle mensen binnen zijn schare discipelen of medewerkers wortel schieten.

De ‘eersten zullen de laatsten zijn’

Deze schare kan heel klein zijn en kan ook uit mensen bestaan die in de ogen van de maatschappij in materieel opzicht geen hoge plaats innemen. Het kunnen heel gewone en ongeletterde mensen zijn met de laagste lonen en met onbelangrijke banen. Voor de ontvankelijkheid van geestelijke krachten is absoluut geen voorafgaande hoogwetenschappelijke studie, intellectueel examen of academische opleiding vereist. Geestelijke ontvankelijkheid is geheel en al een psychische kwestie en geen fysieke. Daarom is niet altijd de hogere en bezittende klasse gekwalificeerd om de incarnatie van een nieuwe beschaving in de persoon van een wereldverlosser te ontvangen. Maar hoe zou dat ook kunnen? De mensen met een hoge positie, die leiders en regeerders zijn, hebben immers helemaal nog niet genoeg van de oude beschaving. Anders zouden ze juist geen heersers zijn, noch op hoge posities zitten of andere belangrijke en vooraanstaande banen hebben en zulke machtsposities bekleden. Zij staan midden in de vervulling van hun wensdromen over grootheid en macht. Zij buiten juist de privileges van de neergaande beschaving uit en kunnen helemaal niet zien dat deze zieltogend is. Zij zijn daarom de laatsten die de nieuwe beschaving aannemen. Hier zien we de bevestiging van de woorden van Christus over ‘de eersten zullen de laatsten zijn’ (zie Matth. 20:16).

Geestelijke grootheid geeft zich niet te kennen door aards goud en aardse glitter, ordes en medailles

Zien we daar in de incarnatie van Jezus in de wereld geen prachtig voorbeeld van? Hij was de incarnatie van het allerhoogste licht in de wereld. Geestelijk of kosmisch

gezien was hij de meest verheven grootheid oftewel iemand van een klasse in de rangorde van het licht die door beslist niemand overtroffen kan worden. Wie kan hoger zijn dan degene die ‘één met de Vader’ is (zie Joh. 10:30)? Iemand van die klasse versiert zichzelf niet met aards goud en aardse luister, en staat daarom niet bekend om zijn medailles, ordes of andere uiterlijke, fonkelende, opgespelde attributen die als een soort verfijnde posters of slogans de mensen verkondigen dat de bezitter ervan grote materiële deugden of vermeende deugden bezit, en hoe hoog hij daarom boven de gewone burgers van de maatschappij staat. Geestelijke grootheid geeft zich niet te kennen door met gouden tressen versierde en met ordes behangen kleding, die er in hoge mate voor bedoeld is aan iedereen de deugden, rang en titel van de drager ervan aan te geven. Daarom zien we het zich voor de materiële mens vreemd aandoende beeld dat de grootste mens ter wereld, Christus oftewel ‘de mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis’ (Gen. 1:26-27) in een stal geboren werd en een kribbe of voederbak als wieg had en ouders van eenvoudige burgerlijke komaf.

Waarom maar betrekkelijk weinig mensen ontdekken dat er een nieuwe wereldverlosser en een nieuwe wereldbeschaving geboren worden

Er waren dus geen materiële dingen die er op wezen dat hier een vorst van de allerhoogste rang geboren was. Daarom ontdekken maar betrekkelijk weinig mensen dat de wereldverlosser van een nieuwe wereldbeschaving geboren wordt. Het zijn vooral de mensen voor wie de oude wereldbeschaving alle inspiratie verloren heeft, en aan wie deze daarom geen antwoord kan geven op de vele nieuwe vragen die er binnen deze beschaving ontstaan zijn. Ze gaan zien dat de rol van de oude wereldbeschaving uitgespeeld is en

dat deze de mensen daarom op het gebied van de moraal en de beschaving niet verder kan leiden. Daarom zien we dat de moraal en beschaving sterk achteruitgaan en in een meer of minder ernstige godenschemering eindigen. De mensen zouden in een volledig mentale duisternis terecht komen, als een nieuwe wereldbeschaving al niet in het verborgene geboren was, en vlees en bloed aan het worden was in de voor die beschaving meest ontvankelijke mensen.

De opvattingen van de mensen over moraal en beschaving ondergaan een zeer sterke verandering. Ingeburgerde tradities verdwijnen

Wat onze eigen huidige christelijke wereldbeschaving betreft, beleven we juist in de twintigste eeuw een sterke degeneratie van deze beschaving. We zien hoe het goddelijke religieuze principe, dat tot nu toe de basis geweest is voor moraal en gedrag, als bij een langzame zonsondergang achter de donkere bergen van het materialisme en de goddeloosheid ondergaat. In de avondschemering van deze beschaving zien we overal om ons heen hoe oude morele remmingen aan kracht inboeten en verdwijnen. Manifestaties en levensvormen die vroeger immoreel waren, worden nu in meer of mindere mate als moreel beschouwd. We zien die morele verslapping in veel van de oude christelijke morele tradities. Deze morele verslapping komt uiteindelijk tot culminatie in een volledige desinteresse in de godsdienst en daarmee ook in het christendom, ten gunste van een volledig fysieke materialistische instelling. Het religieuze instinct is grotendeels verdwenen of aan het verdwijnen uit degenen die met hun hoofd en handen werken. We zien de toenemende morele verslapping ook in de vele verschillende takken van kunst, in taal, dichtkunst, romans, in schilderkunst, en in de kunst van het beeldhouwen en modelleren,

in muziek en zang. In al deze verschijnselen zien we dus een om zich heen grijpende verslapping van de tradities. Hier blijkt dus uit dat de opvatting van de mensen over moraal en beschaving een heel sterke verandering ondergaat, waarbij een bepaald gebied van de oude ingeburgerde tradities in verval raakt.

Na grote taken volbracht te hebben is de christelijke wereldbeschaving in zijn huidige vorm aan het verdwijnen

Omdat deze tradities van moraal en beschaving hoofdzakelijk het fundament van de zogenaamde ‘christelijke wereldbeschaving’ waren, raakt deze wereldbeschaving dus in verval, en is echt aan het verdwijnen. We moeten er niet van uitgaan dat het christendom in de vorm die het tot nu tot gehad heeft, de oplossing voor de toekomst zal zijn. De rol van dat christendom is uitgespeeld. Het heeft met de nu neergaande beschaving geweldige taken voor de mensen volbracht. Het heeft de barbaarse mens een flink eind op weg geholpen naar de lichte gebieden van humaniteit en naastenliefde. Hoewel deze nog een aardig stuk voor ons liggen, kunnen we ze in de verte vaag onderscheiden. We kunnen de christelijke wereldbeschaving danken voor de omvorming van de barbaarse mens, van Rolf Krake¹⁾, van de berserkers of razende woestelingen en Vikingen tot de twintigste eeuwse strijders voor de afschaffing van de oorlog en de voorvechters voor humaniteit, voor het Rode Kruis, de hospitalen en ziekenhuizen, de hulp voor en zorg aan mensen in armoede en nood. Het kan niet ontkend worden dat het christendom veel goeds in de menselijke ziel, en

¹⁾ Deense koning die volgens de sage rond 600 te Lejre omgekomen is in een strijd tegen de Vikingen, vert.

daarmee in de wereldbeschaving ingevoerd heeft. De mens in de mens is niet zo weinig gegroeid in een groot deel van de mensen op aarde. Natuurlijk hebben de andere grote humane wereldgodsdiensten ook een zekere mate van humaniteit in de wereldbeschaving ingevoerd. Maar ook deze godsdiensten zijn op hun retour. Daar is nog veel duisternis en gebrek aan hulp voor de vele mensen in nood. Ook hier raken de oude morele tradities in verval. En waar op aarde is dat niet het geval?

Wat het heidendom binnen het christendom ons in de twintigste eeuw heeft laten zien

Dat de oude fundamentele religieuze morele tradities hun macht over de ziel van de mensen aan het verliezen zijn, heeft hun gevoel van veiligheid of hun geloof in de vrede geen goed gedaan. Integendeel. Is de twintigste eeuw al geen bloedbad van oorlog en moord, geen el dorado van marteling en vermindering geweest? Is het geen openbaring van wat er gebeurt als de mensen lak hebben aan de geboden van hun wereldverlosser: “Breng uw zwaard weer op zijn plaats, want zij die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen.” (Matth. 26:52), “Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus” (Matth. 7:12), “Gij zult niet slechts zevenmaal dagelijks, maar gij zult zeventig maal zevenmaal dagelijks vergeven” (zie Matth. 18:22), “Hebt uw vijanden lief, zegent wie u vervloeken, doet wel degenen die u haten en bidt voor wie u smadelijk behandelen en u vervolgen” (zie Luc. 6:28-28/ Luc. 5:44), “Gij zult de Heer uw God liefhebben boven alle dingen en uw naaste als uzelf” (zie Matth. 22:37-40)? Zijn deze geboden niet het ware christendom, rechtstreeks en onvervalst afkomstig uit de mond van de wereldverlosser? Vormen ze niet de wereldverlossing in een notendop? Iets wat niet aan deze

*Hrolf Kraki,
Kronborg
Slot,
Helsingør*

geboden voldoet, kan geen christendom zijn, kan geen wereldverlossing zijn en kan geen wereldvrede brengen. Het is nog onvervalst heidendom in de mate waarin het deze grondprincipes van het christendom of van de wereldverlossing niet vervult.

**De christelijke wereldbeschaving met zijn
vermenging met heidendom is geen effectieve weg
naar de verlossing van de wereld meer**

Hoe komt het dat de christelijke wereldbeschaving, die, zoals vermeld, zulke verheven geboden heeft om je naar te richten, in verval raakt? Dat de christelijke wereldbeschaving, zoals die zich nu in de afgelopen bijna twee duizend jaar gevormd heeft, niet de uiteindelijke verlossing van de wereld is kunnen worden of de uiteindelijke vervolmaking

van de mensen heeft kunnen betekenen, is heel vanzelfsprekend en zelfs door de wereldverlosser zelf voorspeld. Heeft hij niet juist gezegd dat de duivel zou komen en uit alle macht zou razen²⁾, wat in feite wil zeggen dat er oorlogen en wereldoorlogen met een veelvoud aan moord en doodslag, marteling en verminking zouden komen? Heeft hij ook niet gezegd “Een broeder zal zijn broeder overleveren ten dode en een vader zijn kind, en kinderen zullen opstaan tegen hun ouders en hen ter dood brengen” (Matth. 10:21)? Hebben we juist in deze eeuw ook geen concentratiekampen gezien, die in werkelijkheid doodskampen waren of speciale gebieden om mensen door marteling, gaskamers en sadisme uit te roeien? En sterven er bovendien in onze tijd ook niet miljoenen mensen door hongersnood en ellende? En vormen ook niet hele groepen mensen datgene wat we de misdadigerswereld of de onderwereld van de maatschappij noemen? Vinden we juist hier geen mensen die er niet voor terugdeinzen om te moorden, te roven en te plunderen en die door dit speciale gedrag in hun levensonderhoud voorzien? Dat deze mensen niet volgens het christendom leven maar wel in overwegende mate als heidenen, moet men toch wel als een feit erkennen. Maar als gewone gezagsgetrouwe burgers oorlog en wereldoorlogen voeren met de gezagsgetrouwe burgers van andere landen, en hun onderwereld van moord, roof en plundering leeft, dan is het toch niet moeilijk om te zien dat de christelijke wereldbeschaving geen bijzonder effectieve weg naar de verlossing van de wereld meer is. Goddeloze, materialistische bewegingen propageren areligiositeit en grof materialisme als de verlossing van de wereld. Ze minachten religiositeit en de christelijke goddelijke geboden als naïviteit en bijgeloof, en kijken neer op de kerken als instituten die de mensen dom houden

²⁾ Staat niet letterlijk in de bijbel of catechismus, Martinus citeert uit het hoofd, vert.

en die het liefst uit de maatschappij verwijderd zouden moeten worden.

De ‘antichrist’

We worden dus in onze neergaande wereldbeschaving geconfronteerd met de eigenlijk ‘antichrist’ (zie 1 Joh. 2:18), die ook een teken zou zijn van het einde der tijden van de nu neergaande beschaving. De antichrist is immers geen persoon maar een goddeloze, materialistische ideologie, die hoofdzakelijk door dictatuur en brute macht al aan veel landen opgedrongen is. Ook al kan zo’n materialistische beweging de mensen qua materiële kennis en kunde ontwikkelen en heeft zij belangrijke resultaten voortgebracht, toch kan zij de mensen onmogelijk verder naar de wereldvrede leiden.

De puur materiële kennis en kunde zijn niet genoeg om de wereldvrede te stichten

Materiële kennis en kunde zijn bij lange na niet voldoende om de wereldvrede te stichten, nog afgezien van het feit dat de eerder genoemde materialistische beweging zich met helemaal niets anders dan superieure militaire macht kan beschermen. Omdat deze materialistische beweging vooral met dwang in stand gehouden wordt, zal zij permanent in oorlog met de onderdrukten zijn. Onderdrukking zal altijd onvermijdelijk tegendruk voortbrengen. De mens is geboren om een vrij en zelfstandig wezen te worden, met name op zijn huidige hoge ontwikkelingstrede. Hij kan zich normaliter onmogelijk schikken in een toestand waarin zijn denkvermogen slaafs gebonden en gelijkgericht is aan een zeer primitieve en geestelijk onderontwikkelde gedachten-

sfeer, die hij in zijn eigen ontwikkeling al lang achter zich gelaten heeft. Met macht en geweld de normale geestesvermogens van mensen beperken, zodat deze zich niet voorbij de grens van de primitieve en onderontwikkelde geestesvermogens van de machthebbers mogen ontwikkelen, is een sabotage van de ontwikkeling; het betekent tegen de donder en de bliksem ingaan en de natuur of Gods schepping van de mens naar zijn beeld tegenwerken. Hebben we niet gezien dat zoiets de machthebbers en vele van hun aanhangers regelrecht de godenschemering in geleid heeft en hen schande, minachting, moord en zelfmoord gebracht heeft?

De voorspelling van Christus van een nieuwe wetenschap als de verlossing van de wereld

We zien dus dat de voorspellingen van Christus van ‘het einde der tijden’ (zie o.a. Matth. 24:1-51, Marc. 13:1-37, Luc. 21:5-38, 1 Petr. 4:7)) niet gefaald hebben, maar gestaag in vervulling gaan. Hij heeft echter ook de nieuwe wereldverlossing voorspeld en deze de naam ‘de Trooster, de Heilige Geest’³⁾ (zie Joh. 14:15-31, Joh. 16:5-16) gegeven. Wat betekent de heilige geest? Geest betekent bewustzijn. Bewustzijn bestaat weer uit gedachten en kennis. De heilige geest betekent dus heilig bewustzijn en daarmee heilige gedachten en heilige kennis. En heilige gedachten en heilige kennis kunnen natuurlijk niets anders zijn dan gedachten die de absolute en onfeilbare waarheid over het leven, het heelal, God en de levende wezens zijn. Jezus voorspelt dus met de woorden ‘de voorspreker, de heilige geest’, dat God de

³⁾ In tegenstelling tot het in de bijbel (vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap 1951) gebruikte woord 'Trooster' voor de heilige geest vertalen wij het Deense ‘talsmanden’ met ‘de voorspreker’. Vergelijk ‘talesman’ (Engels) en ‘Fürsprecher’ (Duits).

mensen deze goddelijke kennis geven zal, en deze kennis zal de missie van Christus binnen de wereldverlossing op aarde voor de gehele mensheid voleindigen. Net zoals er een fundamentele materiële wetenschap over de materie ontstaan is, zo zal er nu ook een realistische wetenschap over de geest aan de mensen gegeven worden, dat wil zeggen een wetenschap over de kosmische en onsterfelijke realiteiten van het leven, die hetzelfde is als de eigenlijke oplossing van het levensmysterie.

Wat de nieuwe geestelijke of kosmische kennis of wetenschap zal brengen

Deze geestelijke wetenschap of kennis zal de mensen naar de algehele grote geboorte, naar kosmisch bewustzijn en daarmee naar het stadium van ‘de mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis’ leiden. Dat zijn dus de toekomstige grote eindresultaten van de wereldverlossing of van de grote nieuwe kosmische wereldimpuls, die nu de basis vormt voor de grote en fabelachtige verandering die met zovele dingen plaatsvindt, zowel in de godsdienst, wetenschap, kunst, muziek, schilder- en beeldhouwkunst als in de literatuur, gewoonten en gebruiken, en in de eerder genoemde verslapping van de moraal en de hieruit voortkomende rampen, ziekten en mentale inzinkingen.

Het gebrek aan naastenliefde

De mensen op aarde leven dus nu in een tijdperk waarin hun wereldbeschaving ten einde loopt en haar religieuze en morele macht over de psyche en het gedrag verliest. En hoe meer de macht in verval raakt, des te groter is de mogelijkheid dat de mensen ontsporen met betrekking tot de over-

geleverde, aloude morele geboden. Dat geldt niet alleen onze religieuze geboden, die in feite niet meer bij de hogere intellectuele ontwikkeling van de moderne mens passen, het geldt ook voor de vele tradities die werkelijk noodzakelijk, ja, onmisbaar zijn voor de opbouw van onze beschaving. Het is dus gevaarlijk voor de mensen om het gebod van de naastenliefde te minachten. Enkel en alleen deze minachting veroorzaakt de in onze twintigste eeuw zo door oorlog gekenmerkte tijd, de dag des oordeels of godenschemering. Het is waar dat de mensen dit gebod nog niet volledig kunnen naleven. Om dat te kunnen moeten ze een ontwikkeling doormaken. Maar er bestaat een verschil tussen het minachten van het gebod van de naastenliefde als iets onzinnigs dat naïef of primitief is, en het accepteren van dit gebod en proberen het vermogen tot naastenliefde steeds meer in het dagelijks leven te integreren. In het laatste geval is de mens in harmonie met Gods schepping van hem zelf tot ‘de mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis’. In het eerste geval, waarin de mens vanwege zijn gebrek aan ontwikkeling het gebod van de naastenliefde volledig minacht, saboteert hij zijn eigen lot. In de mate waarin het hem aan liefde voor zijn naaste ontbreekt, wordt zijn lot overeenkomstig ongelukkig en primitief. Het vervullen van de wet van de naastenliefde is dus absoluut ‘het enige noodzakelijke’ (Luc. 10:41-42), wanneer het erom gaat een gelukkig lot en daarmee een gelukkig leven te krijgen.

Het heeft geen zin om bij de mensen van vandaag met de oude idealen en geboden aan te komen

De oude wereldbeschaving kan de mensen dus niet meer zo bijzonder inspireren om elkaar lief te hebben. Daarom is er een nieuwe wereldverlossing nodig die de interesse van de mensen kan wekken om zich het vermogen eigen te

maken om hun naaste lief te hebben als zichzelf. Maar hoe moet die nieuwe wereldverlossing de mensen er dan toe brengen om interesse te krijgen voor de wet van de naastenliefde? Het heeft natuurlijk geen zin dat de wereldverlossing komt met dezelfde preken, dezelfde uitleg van de religieuze geboden, dezelfde voorstelling van ‘de vergeving der zonden’ door de kruisiging van Jezus, dezelfde voorstelling van Gods ‘toorn’ en ‘straf’ voor de zonden, dezelfde voorstelling van ‘een eeuwige verdoemenis’ of van ‘een eeuwige hel’, met dezelfde voorstelling van dat het helemaal geen zin heeft om goede daden te doen en dat we helemaal niet daardoor maar uitsluitend door ‘Gods genade’ en het ‘bloed van Jezus’ verlost kunnen worden. Het heeft ook geen zin om de mensen te vertellen dat ze na hun overlijden zullen slapen tot aan de dag des oordeels om pas dan te ontwaken of voor een verblijf in een hel met een eeuwige, verschrikkelijke pijn dan wel voor een bestaan in een eeuwig stralend paradijs in de hemel.

Het ontspoorde godsbeeld van de mensen kan niet leiden tot een wereldbeschaving van de vrede

Hoe kan zo’n situatie als de eeuwige, onophoudelijke pijniging in een vuur dat nooit geblust kan worden – met een lichaam dat nooit ofte nimmer verbranden kan maar als brandstof kan blijven dienen voor dit hellevuur, zodat de bezitter van dit lichaam er nooit uit bevrijd kan worden – een blijk van goddelijke liefde zijn? Heet het niet dat God de mens schept (zie Gen, 1:27)? De mens moet dus aan de hand van deze voorstelling een product van God zijn. Staat er ook niet dat dit product ‘de mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis’ zal worden? God is dus bezig de mens te scheppen. Als er een fout in dit door God geschapen product zit, kan die toch enkel en alleen aan de schepper te

wijzen zijn en niet aan het geschapen product. Dat dit fout geschapen product oftewel het levende wezen voor die fout in zijn schepping gepijnigd moet worden in een eeuwige hel, kan niets anders dan sadisme in zijn allerhoogste en ergste vorm zijn, ja, een vorm van wreedheid die een mens in zijn ergste vorm van ontsporing nooit kan begaan. Dat zo'n godsbeeld de mensen niet naastenliefdevol kan maken of naar een realistische wereldbeschaving van vrede kan leiden, spreekt natuurlijk vanzelf.

Oorlog kan niet met oorlog afgeschaft worden

Zo'n voorstelling van zaken heeft Christus in zijn missie binnen het kader van de wereldverlossing ook niet gegeven. We moeten dan ook afstand nemen van de voorstelling om de oorlog met zijn wapens te zegenen, en om tot God te bidden om de vijand te breken en te vernietigen. We moeten afstand nemen van de voorstelling dat oorlog met oorlog afgeschaft kan worden. Hoe kun je nu onkruid verwijderen door het te zaaien? We moeten afstand nemen van de voorstelling dat onze naaste de schuld is van ons ongeluk. Gebood Christus met zijn missie juist daarom niet om je vijanden niet zevenmaal dagelijks maar tot zeventig maal zevenmaal dagelijks te vergeven. En bedoelde de wereldverlosser ook niet iets dergelijks toen hij zei: "Als iemand u op de ene wang slaat keer hem dan ook de andere toe" (zie Matth. 5:39). Deze goddelijke geboden komen niet overeen met de verveelvoudiging van het vermogen om mensen te vermoorden, te verminken en uit te roeien en hun cultuurgoederen op het fysieke bestaansvlak te vernietigen. Dat komt ook niet overeen met het principe: "Breng uw zwaard weer op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen." Hoewel de oude wereldbeschaving in ruime mate door het christen-

dom beïnvloed is, is deze dus ook nog in heel ruime mate heidens. En dat heidendom zal zich uitbreiden en de mensen in zijn macht krijgen, als het christendom niet vernieuwd zal worden.

De wereldverlossing is een morele leiding die speciaal aan de ontwikkelingstrede van een volk aangepast is

Wat wil dat zeggen dat het christendom vernieuwd zal worden? Dat wil zeggen dat het in een voor de huidige menselijke intellectualiteit acceptabele vorm geopenbaard wordt als voer voor intelligent en gevoelsmatig onderzoek, waardoor het voor de ontwikkelde onderzoeker een theoretisch feit kan worden. Tot nu toe is het christendom niet aan de mensheid gegeven in een vorm die voer voor hun intelligentie was. Het was alleen gegeven in een vorm die voer was voor het religieuze instinct van de mensen, dat juist hun vermogen om in autoriteiten te ‘geloven’ stimuleerde. Geloven is een vermogen om uitspraken van autoriteiten te accepteren, ongeacht of deze uitspraken waar of onwaar zijn. Het is hetzelfde vermogen dat een kind ten opzichte van zijn ouders heeft. Het gelooft in de uitspraken van zijn ouders zolang het nog geen vermogen heeft om deze uitspraken intellectueel te kunnen analyseren. Daarom zijn ouders een soort dictators voor hun minderjarige kinderen. Die dictatuur is natuurlijk in zijn normale vorm op liefde gebaseerd. Zolang de mensen nog heel primitief en onintellectueel zijn, moeten ze net als kinderen door autoriteiten geleid worden. Die leiding is ook een soort dictatuur in de vorm van hun godsdienst. Kinderen moeten door volwassenen geleid worden en onwetende, primitieve en onintellectuele mensen moeten door intellectuele wezens met kennis geleid worden. Juist dit principe is de basis voor

de wereldverlossing. Boeddha werd een autoriteit voor miljoenen mensen, Christus werd een autoriteit voor miljoenen mensen, en Mohammed werd ook een autoriteit voor miljoenen mensen. De godsdiensten werden een in de vorm van postulaten gemanifesteerde leiding, aangepast aan de ontwikkelingstreden van de betreffende volken die toen leefden.

De op godsdienst gebaseerde beschaving kan niet langer het levensfundament voor moderne intelligente mensen zijn

Omdat de mensen echter niet op dezelfde ontwikkelingsstade blijven staan, maar net als kinderen qua intellectuele kunde en kennis naar een grotere rijpheid groeien, moeten ze ook noodgedwongen hun godsdienst ontgroeien, in de mate waarin ze de ontwikkelingsstade waaraan hun godsdienst aangepast was, ontgroeiden. Daarom zijn de mensen op aarde de ontwikkelingsstade waaraan het christendom en de andere wereldgodsdiensten aangepast waren, aan het ontgroeien. De christelijke geboden, die vroeger als moreel richtsnoer en levensfundament geaccepteerd werden, worden vandaag de dag door de moderne intelligente mensen slechts als louter postulaten beschouwd. Postulaten zijn beweringen waar geen enkele wetenschappelijke of intellectuele of logische verklaring voor gegeven is. Zulke postulaten waren immers juist geschikt voor mensen die niet het vermogen hadden om zelf te kunnen analyseren en daarom enkel en alleen door de autoriteit en kennis van anderen geleid konden worden.

Maar voor de mensheid van tegenwoordig geldt dat niet meer. Miljoenen en nog eens miljoenen individuen zijn begiftigd met een buitengewoon hoge intelligentie, met een overeenkomstig ontwikkeld vermogen om te analyseren en

om het fysieke of materiële vlak te onderzoeken. Dat deze mensen niet geloven in iets wat ze niet kunnen natrekken of waar ze geen logische bevestiging voor kunnen krijgen, dat spreekt natuurlijk vanzelf. Het is niet zo vreemd dat godsdienstige postulaten geen invloed meer kunnen hebben, nu het vermogen van de hedendaagse mensen om de materie te onderzoeken en te analyseren zo ver ontwikkeld is, dat ze bijvoorbeeld het gewicht van de zon en maan kunnen vaststellen, sterrenstelsels van miljoenen lichtjaren ver weg kunnen waarnemen, en ook in de wereld van de atomen en elektronen en van nog kleinere miniatuur ‘sterrenstelsels’ kunnen kijken, en dat ze ‘elektronische hersenen’⁴⁾ en andere machines kunnen maken om hen bij hun mentale werkzaamheden of denkwerk te helpen. Omdat de postulaten geen invloed meer hebben, zal de op de godsdienst gebaseerde beschaving onontkoombaar geleidelijk aan haar macht over de wetenschappelijk of intellectueel ingestelde mens verliezen.

Zolang superieure macht de enige bepalende factor tussen landen is

Daarmee zijn we gekomen bij datgene waaronder onze huidige wereld gebukt gaat. De leidende machten in de wereld zijn materialistisch van aard, en soms zelfs vijandig gestemd tegenover religieuze tradities. Dit materialisme of deze areligiositeit zorgt ervoor dat deze machten, die geen geestelijke of kosmische vermogens bezitten en daarom ook geen inzicht hebben in de geestelijke realiteiten – die de grondslag vormen voor de gehele materiële wereld en zonder welke de wereld onmogelijk zou kunnen bestaan – binnen hun materialistische vermogens alleen superieure

⁴⁾ De benaming van Martinus voor computers, vert.

macht maar zien als de bepalende factor in hun relatie tot de andere leidende machten, ongeacht of dat rechtvaardig is of niet. Daarom verkeert de wereld permanent in oorlog. Dat geldt niet in het minst voor de zogenaamde christelijke wereld. Soms laait die oorlog hevig op, zoals juist in onze twintigste eeuw een paar keer gebeurd is. En soms neemt de oorlog de vorm aan van een gewapende wapenstilstand onder de naam ‘de koude oorlog’. Dat zo’n voortdurend wisselende toestand van oorlog geen werkelijke en absoluut menselijke beschaving kan vertegenwoordigen, spreekt vanzelf.

De mensen begaan een veelvoud aan overtredingen van het vijfde gebod

Wat is dan een werkelijk menselijke beschaving? Dat is een beschaving waarin het vijfde gebod: “Gij zult niet doden” (Exod. 20:13) tot in detail nageleefd wordt. We zien echter hoeveel er in de wereld gemoord wordt, niet alleen dat mensen elkaar doden maar mensen doden ook dieren, in de overtuiging dat dit voedsel werkelijk waardig mensenvoedsel is. De mensen weten nog niet dat ze veel gezonder kunnen leven van vegetarisch voedsel, en ze hebben natuurlijk ook nauwelijks weet van het dodelijke lot dat ze door deze levenswijze over zich afroepen. Waar zien we werke-

Citaat

Terwijl de knuppel, de boog en het zwaard de directe wapens waren in de vroegere cultuurperioden in de geschiedenis van de mensheid, werd de bankrekening later, in de moderne cultuur of het domein van het valse zakenprincipe, het meest geraffineerde moordwapen.

(Livets Bog 4, § 1325)

lijk geluk bij de mensen? Hebben ze geen dodelijke ziekten? Zijn de hospitalen en ziekenhuizen niet overvol? Is er geen verdriet, disharmonie en onveiligheid in het dagelijks leven? Leven de mensen niet in angst voor oorlog en bestaat er geen oorlog, zowel tussen de mensen als tussen de staten? Hebben veel mensen niet ontdekt dat de rijkdom, die zo velen nastreven, beslist geen waar geluk schenkt? Wereldberoemdheid, eer en macht bieden ook geen fundament voor stabiel geluk. Het is waar dat het verrichten van werk veel geluk kan geven, als dat werk voor honderd procent datgene is waar iemand plezier aan beleeft en wat bij zijn vermogens past, en als hij er ook financieel voordeel van heeft. Maar dat geluk is heel kwetsbaar en is op zich geen garantie dat het blijft bestaan. Er kunnen ziekten en verdriet komen die de fysieke en psychische toestand van de betreffende persoon volledig kunnen ondermijnen en hem in een toestand van levensmoeheid kunnen brengen. Treft zo'n lot niet miljoenen mensen? Plegen ook niet enorm veel mensen over de gehele wereld zelfmoord? Komt hierbij ook niet een heel groot aantal mensen dat de psychiatrische ziekenhuizen en zenuwinrichtingen vult? Wat is er met de mensen aan de hand?

Het ligt niet aan het gebrek aan mogelijkheden van de aarde dat mensen van honger, nood en ellende sterven

Het kan niet de bedoeling van het leven, noch van de natuur zijn dat mensen op aarde geboren worden en zo'n defecte levensbeleving krijgen. De aarde is een heel hoog ontwikkelde planeet. Zij heeft de mogelijkheid om de mensen een geweldig bestaan van licht te geven, waarin niemand honger of kou hoeft te lijden en waar niemand oorlog hoeft te voeren, noch atoombommen of andere

vernietigingsmiddelen, moord- en verminkingsmiddelen en andere middelen om te doden hoeft te fabriceren. De aarde is zo volmaakt dat zij de mensen een levensstandaard kan geven die ver uitstijgt boven wat we vandaag de dag een hoge levensstandaard noemen. Alle mensen over de gehele wereld zouden op allerlei manieren bijzonder goed voorzien zijn. Waarom is het dan in de wereld nu zo dat miljoenen mensen van honger, nood en ellende sterven, terwijl miljoenen anderen in onredelijke of onlogische overvloed en verkwisting leven? Dat zowel onredelijke overvloed en verkwisting als armoede, nood en ellende bij beide partijen een verkeerde voorstelling van het leven veroorzaken, is voor de ontwikkelde onderzoeker allang een feit. Het kan onmogelijk een voordeel zijn om een verkeerde voorstelling van het leven als basis voor je leven te hebben. Omdat de wereldbeschaving desondanks in hoge mate berust op een compromis tussen de verkeerde voorstellingen van het leven bij de rijken en bij de armen, is het niet zo vreemd dat deze beschaving in feite nog maar een embryo is, dat zich geleidelijk aan zal ontwikkelen tot een werkelijke wereldbeschaving van licht, geluk en vrede, waarin geen verdriet, doodskreten of pijn bestaan.

Einde deel 1 *De oude wereldbeschaving*

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2009 van zaterdag 25 juli tot zaterdag 8 augustus.

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280
ma t/m do 13.00-16.00 uur, vrij 9.00-12.00 uur,
of e-mail: info@martinus.dk

